

KIJKJES IN 'T ROND

DOOR OOM JAN

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

KIJKJES IN 'T ROND

DOOR

OOM JAN

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

PRETTIG TEHUIS.

De lange schooldag ging voorbij:

De rusttijd is weer daar,

En op de groote tafel thuis

Staat 't avondeten klaar!

De boeken liggen in de kast,

Er wordt gestoeid, gespeeld, —

Tot moeders trouwe hand zoo straks

De boterhammen deelt.

Ik zie één plaaggeest, — maar die hebt

Gij zeker óók ontdekt:

't Is Peter, die zijn zus Marie

Stil aan haar rokje trekt.

Maar och! zij stoort er zich niet aan,

Zij bromt maar eens kwansuis, —

En zoo blijft alles vrede en vreugd

In 't prettige tehuis!

EEN GOED WOORD.

Geen aangenaam bezoek, dat hier

In Rika's keuken komt:

Haar zuster Sien, — die heel den dag

Om alles gromt en bromt.

Eerst om de ondeugendheid van 't kind,

Dat zij heeft meegebracht, —

Dan weer om 't schreeuwen van zijn zus

In d' afgeloopen nacht.

En nu eens dit, en dan weer dat, —

Zoo gaat het al maar voort;

Tot Rika eindelijk zegt: „Ja, Sien,

„Nu heb 'k genoeg gehoord!

„Maar 'k weet toch goeden raad!” — Zij neemt

Haar Bijbeltje op, en leest

Van 's menschen vrede en rust in God,

Die 't rustloos hart geneest!

Rouche

„BRAND!”

Hoor de brandklok aak'lig luiden!

O, wat vreeselijke nacht!

Welk een doodsangst voor die moeder,

Die daar op haar meisje wacht!

Midden uit de zee van vlammen

Hoopt de dappre brandweerman,

Met gevaar van eigen leven,

't Kind te redden, als hij kan!

En Gods goedheid zij geprezen!

Zie, daar komt de wakkre held,

Met zijn dierbren last beladen,

Reeds weer naar omlaag gesneld!

Vroolijk klopt zijn hart, terwijl hij —

Schier door rook en gloed verblind —

Nu de moeder toe mag roepen:

„Dank den Heer! . . . Ziehier uw kind!”

MEDELIJDEN.

Hij moet den ganschen winterdag

In de open lucht staan werken:

„Wat zou,” denkt hij, „een warme dronk

Mijn koude leden sterken!

„Die gure Noordenwind doet mij

„Zoo bibberen en beven, —

„Och! had 'k wat warms te drinken, 't zou

„Mijn werklust doen herleven!”

En zie! — hij schrikt er bijna van! —

Daar krijgt hij zijn begeeren:

Op kokend heete koffie komt

Een juffrouw hem tracteeren.

Zij heeft hem daar aan 't werk gezien

In koude en wind en regen;

Uit medelijden brengt zij 't hem, —

God schenkt haar wis Zijn zegen!

WINTERPRET.

Heet dat nu echte winterpret?

Neen, kindren! da's niet recht:

Wat gij daar doet, is lang geen spel,

Maar veeleer wreed en slecht!

Die boekenman heeft last genoeg:

De wind verstrooit zijn waar!

Dus, — waarom bombardeert gij hem . .

Gooit liever naar elkaar!

Och! sneeuwbal-gooien kan geen kwaad,

Als 't maar bij *spelen* blijft,

En u geen booze of bittere geest

Tot slechte streken drijft!

Maar wie op uw baldadigheid

En ruwe plaagzucht let,

Schudt eens het hoofd, en vraagt met recht:

„Is dat nu winterpret?!”

GEEN ZONDAGSWERK!

„Nu, hoor eens, baas!” roept de oude heer,
Die „geld als water” heeft,
„Weet wat ge doet! Zorg dat ge mij
„De laarzen *morgen* geeft!” —
„’t Is morgen *Zondag!*” zegt baas Jan;
„Dan werk ik niet, mijnheer!”
„Nu goed!” bromt de ander; „maar dan maakt
„Ge ook nooit voor mij iets weer!”

Boos liep hij heen, — maar onderweg
Bedacht de man zich nog:
„Baas Jan is flink! ’k Bestel hem dus
„De nieuwe laarzen tóch!” —
Weer in den winkel, zegt hij: „Baas,
„Stuur *Maandag* mij het werk!
„Flink zijt ge — en dus maakt ge ook wis
„Mijn laarzen flink en sterk!”

HUN EERSTE ZEILTOCHT.

Het plannetje bestond al lang:
Kees zou als kapitein
En Ben als bootsman op het schip
Eens heer en meester zijn!

En op een vrijen Zaterdag
Daar ging het er op los!
Kees haalde flink de zeilen op
En Ben wrong aan een tros.

Daar ging de schuit! Dat was een pret!
Maar deed zij niet wat raar?....
Zij ging zoo schuin, zij schudde zoo....
Er was toch geen gevaar?....

„Hou stuurboord!” schreeuwde Kees brutaal,
„Neen, bakboord,” gilde Ben,
„Och, jongen, dacht jij nu toch heusch,
Dat ik mijn schip niet ken?”

De wind had schik in het geval,
Hij speelde met de schuit
En gooide eerst den kapitein
Toen bootsman Ben er uit!....

Zij kropen druipend weer aan boord
En hadden veel verdriet.
Toen kreeg het windje medelij
En stuurde hen in 't riet.

WEL TE RUSTEN.

Wat was dát prachtig, al die plaatjes
En al die versjes, jubelt Lien.
Hoe jammer, dat het boek nu uit is,
Ik wou die plaatjes nog eens zien!

Maar morgen komt er weer een dagje.
Dan heb je overvloed van tijd
Voor al die plaatjes en die versjes,
Dus: Wel te rusten, kleine meid!